

متن پرسش

سلام علیکم، خدا قوت ، در جلسات مذهبی و معرفتی که جوانان برای رشد و سلوک در آنها حاضر می شوند دیده می شود که افراد کمتری حقیقتاً مردانه می ایستند و باقی می مانند و عده ای در میان راه جدا می شوند ، حالا یا مخالف شده و یا بی توجه ، راه دیگری میروند. با اینکه در ابتدا عاشقانه شرکت می کردند و گمان هم نمی کردند روزی کناره بگیرند اما این اتفاق می افتد مثلاً در کتاب اسوه عارفان(ص۱۶۷) از قول آیت الله مرندی نوشته است بعضی افراد که هفت هشت سال در خدمت آیت الله قاضی(ره) بودند ایشان را رها میکردند و می رفتند؛ بنده نیز مواردی از این دست دیده ام که فرد از طریق رسیدن به شخصیتی جامع و کامل جدا میشود و به دین ارثی و سطحی بسنده کرده و استعدادش ضایع میگردد. می خواستم از شما سوال کنم که این مانع سلوک را چطور ارزیابی و نظر می کنید؟ و توصیه تان چیست؟ یا حسین علیه السلام

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این مربوط به نوع تعریفی است که انسانها برای زندگی دینی خود کرده اند، تنها آنهایی تا آخر در این راهها میمانند که از کمتر از اُنس با عین ثابتهای خود قانع نباشند، که خدا روزی ما بکند. موفق باشید